

Tale om at indblande sig i Domstolenes Kompetence, her er Tale om et administrativt Spørgsmaal. Ifølge Retsplejeloven hviler den sidste Afgørelse i den højtærede Ministers egen Haand. Jeg skal ikke komme ind paa alt, hvad der i den senere Tid er fremkommet af Udvækster paa Samfundslivet, paa de store Selskabers Forhold i det hele, men netop under saadanne Forhold forekommer det mig, at der er al Anledning til, at der sker den mest omhyggelige Undersøgelse og Prøvelse paa Grundlag af det foreliggende Bevismateriale.

Derfor skønner jeg ikke rettere, end at det er beklageligt, at en Appel af denne Sag ikke fandt Sted paa Grund af selve Sagens Karakter, paa Grund af netop det, som er fremhævet, og med Rette fremhævet, af den fungerende Rigsadvokat: Sagens uhyre Omfang og de udviklede Forhold, den drejede sig om. Ja, det forekommer mig ikke en Gang at være afgørende, om der var Udsigt til, at den paagældende vilde blive idømt en strengere Straf end de 4 000 Kr.s Bøde, men det vilde give en Beroligelse, at man gik til Landets højeste Ret og foretog den mest indgaaende og omhyggelige Prøvelse, som efter Omstændighederne kunde finde Sted i en Sag af et saadant Omfang og en saadan Betydning. Derfor kan jeg sige, at mit Parti vil stemme for den af Socialdemokraterne foreslaaede Dagsorden.

Justitsministeren (Rytter): Der er nu stillet forskellige Dagsordener, og vi har anvendt en Dag til at diskutere dem. Rundt omkring i Europa klager man over, at Rigsdagens Tid optages af en hel Del, som Rigsdagen ikke skulde beskæftige sig med, og at man griber ind i mange Forhold, som man ikke skulde. Lad os nu se paa det, som her er sket i Dag. Det ærede Medlem Hr. Stauning har været inde paa at kritisere en Landsretsdom. Efter at de Folk, som har været beskæftiget med Sagen i 3 Maaneder fra Morgen til sen Aften, har udtalt sig om, hvorledes de saa paa Sagen, kommer det ærede Medlem her og fremstiller sin Mening uden at være inde i Sagens Enkeltheder, uden at kende noget til det uhyre Materiale, som danner Grundlaget for Dommen. Paa den Maade er det let at fremsætte en Række Insinuationer overfor forskellige Medlemmer. Det ærede Medlem kan trygt gøre det, thi han kender ikke Sagen, han kan senere undskylde sig med: jeg kendte jo ikke Sagen, derfor kunde jeg udtale mig, som jeg gjorde. Naar vi ser paa, hvad det ærede Medlem

Hr. Stauning har fordristet sig til at udtale her i Rigsdagen som Kendsgerninger, forekommer det mig at være ud over alle Rimelighedens Grænser, og jeg haaber, at det ærede Medlem Hr. Stauning ærligt og redeligt vil staa op og erkende, at han har gjort mig Uret, i alt Fald paa 2 Punkter.

For det første slog det ærede Medlem Hr. Stauning stærkt fast, at Justitsministeren her havde oplæst en Redegørelse, som han i Forvejen var blevet enig med de Konservative om, og saa skulde den konservative Ordfører svare, som han gjorde. Jeg skal dertil sige, at siden Forespørgselen blev stillet, har jeg overhovedet ikke talt et Ord hverken med det ærede Medlem, som har stillet den, ej heller med hans Parti om, hvorledes den vilde blive besvaret. Jeg har end ikke drøftet Spørgsmaalet med mine Ministerkolleger i et samlet Møde, jeg har vist mine Udtalelser til nogle enkelte, som jeg tilfældig traf i Forværelset i Dag og tilfældig traf ved en anden Løjlighed, men jeg har ikke med nogen drøftet Spørgsmaalet om den Form, som Erklæringen har faaet. Ikke desto mindre siger det ærede Medlem Hr. Stauning, at alt var aftalt i Forvejen, for at det skulde være et Skuespil. Det var det første Punkt, og jeg haaber, at det ærede Medlem vil tage sin Udtalelse tilbage.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at Justitsministeren har forhindret, at Sagen blev appelleret. Naturligvis er det kun sket efter Aftale med Justitsministeren, udtalte det ærede Medlem. Uden at det ærede Medlem Hr. Stauning ved noget som helst derom, udslynger han den Paastand, at denne Sag er blevet afgjort af partipolitiske Grunde. Forholdet er imidlertid det, at jeg overhovedet ikke har talt med den konstituerede Rigsadvokat om Appellen. Det er en Sag, som ifølge Lovgivningen henhører under Rigsadvokaturen, og som Rigsadvokaten afgør. Jeg kunde gribe ind paa Forhaand ved at sige, at jeg som politisk Minister vil have et Ord at sige med i denne Sag, men det gjorde jeg ikke, jeg overlod til de saglige Myndigheder at afgøre den. Ifølge vor Lovgivning er det netop Rigsadvokaten, som afgør en saadan Sag, og naar det ærede Medlem Hr. Niels Petersen var inde paa, at Afgørelsen i sidste Instans ligger hos Justitsministeren, saa burde det ærede Medlem vide, baade som Rigsdagsmand og som Jurist, at naar Rigsadvokaten først traf sin Afgørelse umiddelbart før Fristens Udløb, kunde Justitsministeren ikke forandre denne Afgørelse. Saaledes er